



RUHSAL ARAŞTIRMALAR BÜLTENİ

Aylık e-bülten
Ağustos 2019- Yıl: 27- Sayı: 15
İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği

Değerli Okuyucularımız,



Tekamül ihtiyaçları gereği seçimlerimizi yapmış ve kaba âlemde tatbikatlarda bulunmak üzere yer yüzünde bedenlenmiş varlıklar olarak, bedenlendikten sonra yaptığımız seçimlere karşı koymuş, beğendiklerimizi yaşamak istemiş, beğenmediğimiz duygu, düşünce veya karşılaştığımız insanları geri plana atmaya çalışmışızdır. Daha ileri giderek, seçimlerimizin yarattığı sonuçları da beğenmeyiz. Özellikle kendimizi haklı çıkarmak gibi şeylerin içine daldığımızı, karşıımızdakini yargılamaya kalktığımızı yani kendi iç dünyamızın kahramanı olmaya çalıştığımızı farkına varmayız bile. Böylece içimizde negatif hisler, ötekileştirmeler, kaoslar ile karşılaşır ve çıkmazlara sokarız kendimizi. Sanki sadece acı ve ıstırap çekmek için gelmişiz gibi davranırız. Acıyla özdeşleşiriz. Burada akla şöyle birşey gelebiliyor...

Acı çekmek anlamı negatif bir kalıp mıdır? Ve Acı çektiğine inanmak bir seçim midir?

Evet acı-ıstırap diye nitelendirdiğimiz şey sadece bizim zihnimize yarattığımız bir kalıptır. Basit bir örnekle, acı biber ve tatlı biber yediğimizde, bir çoklarımız tarafından “ay bu acı” diye kenara koyduğumuz acı da hayatın gerçeklerinden biri ve hayatın tadıdır. Acı veya tatlı diye nitelendirdiğimiz şey aslında bir bütündür. Hepsini tattır ve yaşanması gereken kıyas bilgisine girilip ders alınmasını sağlayan bir vasıta.

Şu unutulmamalıdır ki, acı diye vasıflandırdığımız her olay, her olgu bizi daha da ileriye götürecek bir tünel gibidir. Biz o tünelin içinden geçmeye cesaret edersek yani kendi üzerimizde çalışmaya devam edersek, o tünel bize bir maceralı yolculuk gibi hissettirecektir.

Karşılaştığımız her olay, her insan, her duygu ilahi sistemden varlığımız kanalıyla iyileşmemiz için gelen tesirdir. Seçimlerimizi de iyi, kötü, acı, tatlı demeden gönderilmiş tesirler bütünü olarak gördüğümüz zaman iyileşme başlıyor demektir.

Hedefimiz odur ki; ayrışma, parçalanma ve çatışma yaşanmadan, ıstırap çemberinden savrulmadan da büyük gelişim sıçrayışı yaşanabilmektedir. Bu ancak bilinç düzeyinin yükselmesiyle ve düalitenin üzerinden bakabilmekle gerçekleşebilmektedir.

Şuurlu olarak yapılan her çalışma bize büyük değer katarak yeryüzünde sağlam adımlarla ilerlememizi sağlar ve her yapılan çalışma kalıcıdır. Oysa ki, otomatik hareket olarak yaptıklarımız sıradan ve bizim için kayıp zamanlardır. Değerlendiremediğimiz fırsatlarımızdır aslında.

Kaldı ki; dünyada bilinç düzeyi gelişme içersinde değişmekte, buna bağlı olarak olaylar da akış hızı ve niteliği bakımından değişmekte, bireysel ve ilahi sistemdeki ihtiyaçlar senkronize olmuş durumdadır ve açık seçik bir şekilde önümüze sunulmaktadır.

İşte bu yüzeysel zamanda yapmamız gereken tek şey kendi kalıplarımızın farkına varıp, anlamlarımızı gözden geçirmek, kendimizi düalitenin üzerinden bakabilmeye yönlendirmektir. Zaman bunu gerektirmektedir. Zaman düalitenin üzerine çıkabilmeyi, oradan bakabilmeyi gerektirmektedir. Dünya zamanında artık zaman; her türlü olguyla yüzleşerek aydınlanma dünyasıdır...

Aylık e-bültenimizde uzunca bir süredir ezoterik, felsefi anlamları bulunan birçok Sembolden bahsettik. Semboller sonsuz bir deniz gibi fazla ve farkındalık içeren unsurlar. Peki bu sembollerle karşılaştığımızda ezoterik veya bütünsel anlamının dışında kendimiz için nasıl anlam taşımaktalar. Bu sayımızda istedik ki, semboller hakkında genel bilgi içeren bir yazı ile karşınızda olalım. Araştırmamızın sonucunu sizlerle paylaşıyor olmanın heyecanı ile dopdoluyuz. Sevgiyle farkındalıklara vesile olmasını diliyoruz.

Ayrıca derneğimiz olarak onbeş günde bir Salı günleri gerçekleştirdiğimiz ücretsiz konferanslarımız ve diğer çalışmalarımız devam etmektedir. Hepinizi aramızda görmeyi diliyoruz, Sevgi ve selamlarımızı sunuyoruz...

E-Bülten



Ağustos 2019

Sayı:15

**İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği tarafından
Bilgilendirme Amaçlı Yayınlanmaktadır.**

Yazı İşleri ve Teknik Sorumlu:
Işın Gültutan

Not: Bilgi için lütfen 0232 464 00 17 no'lu telefonumuzu arayınız.

Yer: 1456 Sk. No:92 Yaşar Apt.Kat:4 Dai:7 Alsancak/İzmir

www.irad.org

www.facebook.com/irad1990/

www.instagram.com/iraddernek/

adreslerini takip ediniz.

İÇİNDEKİLER

Ölüm-Doğum	İlahi Nizam ve Kâinat.....	4-8
Özgürlük ve Şuur	Banu Hüdadadi.....	9
Epifiz Bezi ve Güneşe Bakmak	Saffet Güler.....	10
Kaptan Beyin	Onkolog Prof. Bülent Berkarda.....	11

SÜREKLİ BÖLÜMLER

Semboller	Işın Gültutan.....	12
Emeği Geçenler	Isaac Newton.....	15
Haberler	17
İRAD Ağustos Ayı Etkinlikleri	18

ÖLÜM

İlahi Nizam ve Kâinat



Ölüm, insan varlığı için; doğmadan önce hazırlanmış "ferdi plan" denilen mukadderat planının, beden denilen "kaba maddeden kurulmuş tesirleşme vasıtası"yla dünya hayatında tatbik edilmesinden sonra, beden artık vasıtalık yapmak amacı ortadan kalktığından, beyne yukarıdan (Öz varlıktan) inen tesirlerin kesilmesiyle, beden üzerindeki hâkimiyetin tümüyle ortadan kaldırılması ve beden terk edilmesidir.

Bedenin geçici bir vasıta oluşu

İnsan denilen şey; bir varlığın, bağlı bulunduğu ruha hizmet etmesi için, Dünya küresindeki kaba maddeleri kendisine vasıta olarak kullanmak üzere bir araya getirmesiyle oluşturduğu bir bedendir. Beden, varlığın ruha hizmet edebilmesi için, içinde tatbikatlar görmek zorunda bulunduğu kaba âlemdeki yoğun maddelerden yaptığı, ancak bir tatbikat devresi (bir dünya hayatı) süresince kullandığı, kaba bir dünyadaki maddeler ve varlıklar ile tesirleşme vasıtasından ibarettir.

İnsan varlıkları, vasıtaları olan bedenleri kullanabildikleri kadar kullandıktan sonra, yani onlardan elde edebilecekleri faydaları elde ettikten ve hizmet ettikleri ruhların ihtiyaçlarını yerine getirdikten sonra, o bedenler üzerindeki tasarruflarından vazgeçer ve üst tesirlerin yardımıyla, yeni ihtiyaçlara uygun bir başka beden kurarlar. Fakat her seferinde, yeni beden kurulmasından önce, önceki beden hayatı süresince kazanılanları varlığa öz bilgiler hâlinde mal edebilmek için, muhasebe ve murakabe işlemlerini yapacakları, ölümla başlayan, doğumla biten, spatyom hayatı denilen bir ara verirler.

"İnsanlık hayatı"ndaki ölümlerin muhasebe zaruretinden de kaynaklanıyor olması (203, 208, 226)

İnsanlık safhasını tamamlamak üzere yüzlerce defa insan olarak bedenlenilir ki, bu bedenlenmelerden oluşan devreye ya da bu dünya hayatlarının tümüne insanlık hayatı denir. Bu inkişaf devresi boyunca süregelen bedenlenmeler, aslında tek bir hayatın zaruretlerinden başka bir şey değildir. Bu zaruretler de asli zaman üzerindeki tek bir anın icaplarını yerine getirmektir. Şu hâlde bütün bu beden hayatlarının, topyekûn bir tek hayat olarak ele alınması gerekir.

Her spatyom hayatı, varlık için derin ve esaslı bir murakabe ve muhasebe zamanıdır ve insanlık hayatının "ara"larından biridir. İşte bir dünya devresi boyunca devam eden, insanlık hayatı denilen uzun Dünya okulu hayatının ölümla başlayıp doğumla biten "ara"lar (spatyom hayatı denilen aralar) vermesinin bir nedeni de; bu "ara"ların, murakabe ve muhasebe denilen "derin bilgi işlemleri"nin dış tesirlerden uzak, rahatça yapılabilmesine ve kazanılanların öz varlığa aktarılabilmesine imkân sağlamasıdır.

İnsanlık hayatı boyunca bir insan idrâkinin, insanlık safhasının üst sınır çizgisine varabilmesi için geçirmesi gereken dünya hayatlarının miktarı, bir sürü özgürlük ve sınavlar sınavlardan dolayı her ne kadar kesin olarak söylenemezse de, bu, ortalama olarak 500-700 bedenlenmeyi kapsar.

Ölümün bir değer farklanması oluşu ve "ölüm ânı"nın beyin hücreleri varlıklarının beyni terk etme anına denk düşmesi (93)

Varlığın, bedende işi bittikten sonra artık orada kalmasına lüzum ve ihtiyaç yoktur; çünkü bu, ruhunun tekamülü aleyhine olur. Dolayısıyla işi bitince varlık, bedeni terk edecek ve başka madde kombinezonları imkânları içine girecektir. Her varlık bir beden bütünü imkânlarından yararlandıktan sonra, tatbikatlarını daha üstün, bir başka madde karmaşası şartlarında sürdürmek zorundadır. İşte bu hâlin gerçekleşebilmesi için de önceki madde karmaşası şartlarından ayrılması, yani bedenini terk etmesi gerekir ki, buna insanlar dezenkarnasyon veya ölüm adını verirler.

Ölüm, ilahi Nizam'ın ahengi altında, belirli bir andaki “değer farklanması”nın (Düalite prensibi) miktarı bir ifadesidir: Bir dünya bedeni, dünya hayatı boyunca kendisinden beklenen hizmeti lüzumu derecesinde gördükten sonra varlığa, yani varlığın ruhuna vasıtalık yapmak gayesi ortadan kalkar. Bunun sonucunda da o bedendeki değerlerin azalması icap eder. Çünkü ilâhî nizamda lüzumu kalmayan bütün süreçlere son verilmesi zorunludur. İşte bu zorunlulukla, canlanmasına neden olan varlık karşısında bütün fonksiyonlarını tamamlayarak, artık işe yaramaz hale gelmiş dünya bedenine yukarıdan inen tesirler, yani değerler kesilir. Bu tesirlerin kesilmesiyle de, kombinezonlarındaki hareketlerin bir kısmı silinmeye başlar.

Bu sırada aşağıdan (kaba dünya maddelerinden) gelen tesirlerin de müdahalesiyle o beden artık eski şeklini ve hâlini muhafaza edemez; parçalanmaya ve dağılmaya başlar ki, bu hâlin niteliksel görünüşü ölümdür. Bu da beyin hücre varlıklarının bedenlerini terk etmeye başlamasıyla gerçekleşir. Çünkü onların bedenlerini terk edişleri demek, bu hücrelere hâkim olan varlığın bedenle alakasını kesmesi demektir. Dünya hayatı boyunca bedenden istifade etmiş varlık; sonraki gelişim ve tekâmül safhalarına devam edebilmek için, artık daha üst tesirlerin değer ve mekanizmaları sayesinde, daha müsait kombinezonlarla beslenme ve zenginleştirilme ihtiyacıdır.

Son ölüm, sevgi plânına ve vazife plânına geçiş

İnsan varlığı ölüm olayından sonra doğal olarak serbestleşmekle birlikte vazife planının dünyada tamamlanması gereken bütün hazırlık tatbikatını henüz tamamlayamamışsa insanlık safhasını bitirmiş sayılmaz. Dolayısıyla her ne kadar bedenden ayrılmışsa da o varlık, yine bir insan mertebesinde bulunmaktadır.

Bir dünyadaki bedenlenmeler serisinde, ölümleri ve doğumları birbirini izleye izleye, hidrojen aleminden alacağını almış bulunan varlığın (insan varlığının veya başka bir güneş sistemindeki, insana eşdeğerli bir beden varlığının) nihayet o dünyadaki işi biter. Böylece hidrojen âleminde işi biten varlığın son dünya hayatının bitiminde, artık ebediyen terk edilmesi gereken bedenine ait üst tesirlerin miktarı son defa azaltılırken, yeni bir âlemde edineceği bedenine ait tesir miktar ve değerleri çoğaltılır. Ruhun tekâmülüne hizmet eden varlık, dünyadaki “son ölüm”üyle o ortamdan ayrılacak ve imkânları çok bol ve kapsamlı bir üst ortama geçecektir. Ruhun süptil maddi vasıtası olan varlığın ruhun tekâmülüne hizmet edebilmesi için kaba bir kürede doğması ne kadar güçlü bir icabın zarureti ise, sonraki tekâmülüne hizmet edebilmesi için, artık işine yaramayacak hale gelmiş kaba ortamları terk edip, ihtiyaç duyduğu daha üst ortamlara geçmesi de o kadar güçlü bir icabın zaruretidir. Varlık böylece, dünyadaki son ölümüyle o ortamdan, yani hidrojen âleminde ayrılır ve imkânları bol ve kapsamlı olan bir üst ortama yarı-süptil âleme geçer.

Dünya maddelerinin tâbi olduğu en esaslı ve zaruri realite olan ölüm realitesi, yarı-süptil âlemde (Sevgi planı) yoktur; orada ölümlere, yani dünyada olduğu gibi büyük şoklara, kaba gürültülü geçişlere lüzum yoktur. Zaten oradaki maddelerin inceliği böyle şiddetli transformasyonlara lüzum ve ihtiyaç hissettirmez; bu hâller ancak dünyamıza ait kaba maddeler âleminde geçerli zaruretlerdir. Oradaki geçişler, ölüp yeniden doğma gibi olmayıp, uyanık ve çok tatlı izlenimlerle meydana gelir; orada sadece, bir kademedен diğerine belirsizce, çok tatlı, idrâkli geçiş ve dönüşümler vardır.

Aynı şekilde, vazife planına geçiş de; dünyadan yarı-süptil âleme geçiş sırasında olduğu gibi büyük gürültüler, şiddetli sarsıntılar, ölümler eşliğinde değil, gayet tatlı bir hazırlanışla, belirsizce ve tedricî bir akış içinde olmaktadır. Vazife plânına herhangi bir bedenle geçilmez; vazife plânına öz varlık hâlinde kalınarak geçilir: Sevgi planındaki bir varlığın, vazife plânına geçmesi demek; onun yarı-süptil maddesini bırakabilmesi, hiçbir maddeye bağlı olarak kalmaması, öz varlık hâlinde, yani “gelişmiş bir enerjiler karmaşası” hâlinde kalması demektir.

Ölümden korkmanın anlamsızlığı ve “inkılap ve intikal devri”nin tabiat olaylarının “hazırlanmış olacak kimseler” için korkulacak bir şey olmayışı

Dünya hayatı boyunca bedenden istifade etmiş varlık; sonraki gelişim ve tekâmül safhalarına devam edebilmek için, artık daha üst tesirlerin değer ve mekanizmaları sayesinde, daha müsait kombinezonlarla beslenme ve zenginleştirilme ihtiyacıdır.

Bir insanın ölümünü doğuran bütün şekil ve hâller; hastalıklar, felçler, cinayetler, kazalar, tabiat olayları, sadece bu icap zaruretlerini, o varlığın sonraki gelişim ve tekâmülüne en uygun gelecek tarzda yerine getirmek içindir. Bu hakikati öğrendikten sonra, artık ölümü ve ölüme neden olan hâlleri birer felaket saymanın hiçbir mânâsı kalmaz.

Ne kadar gürültülü ve korkunç görünürlerse görünsünler, büyük dünya inkılablarının görünüşlerindeki korkunçluk, görünüşten ibarettir, dünyasal realitelere ait görünürdeki hâldir:

Burada, ne korkulacak, ne ürkülecek, ne kaçınılacak, ne de kaygılanılacak hiçbir şey yoktur; çünkü bütün bu korkunç manzaralar, ancak dünya maddelerinin tâbi bulunduğu realitelere ait olup, onlarla beraber dünyada kalacaklardır. Öte tarafa, yüksek plânlara bunların bir zerresinin zerresi dahi geçemez. Zaten ölüm hiçbir ıstırap ve acı vermeyen, bir an meselesidir ve ölüme neden olan olayların manzaraları, öz varlığa ait şeyler olmayıp, bedene ve dünyaya ait durumlardır. Ölenler ise zaten o an içinde bunların hepsini terk etmiş ve o anılarını unutmuş bulunacaklardır

Dolayısıyla, volkan ağızlarının kızgın ateşleri, su kütlelerinin azgın saldırırları, yer sarsıntılarının şiddetli hareketleri, yıldırımların gürültüsü; “buradan gitmesi kararlaştırılmış olanlar” için ancak birer oyuncaktan ibaret kalan ölüm vasıtalarıdır. Çünkü dünyada kopan bu kıyametin o liyakati kazanmış insanlardan alabileceği tek şey, zaten burada bırakmayı seve seve kabullenmiş oldukları kaba bedenleri olacaktır. Buna da o insanlar çoktan razıdırlar. Çünkü o insanların belki o anda bile sezmeğe başlayacakları yüksek, mutlu âlemlerin mutluluk verici atmosferine bir an önce kavuşabilmeleri, bedenlerini terk edecekleri ölüm saniyesinin gelişine bağlıdır ve onlar idrak edebildikleri oranda, bu saniyenin bir an önce gelmesini bekleyeceklerdir. Bu, bir mutluluk, sevinç ve kurtuluş ânıdır. Bu, Dünya Okulu’nun binlerce yıllık ıstıraplı bir mazisi olan, ağır şartlar altında geçirilmiş, zahmetli öğrenim devresinin (Dünya devresi) tümüyle ve başarıyla tamamlanması ânıdır.

İlahi Nizam ve Kainat Kitabındaki bilgileri okumuş, benimsemiş olanlar, dünya inkılabıyla sonuçlanacak, önümüzdeki dönemde meydana gelecek, insanların doğal âfetler olarak sayacakları tabiat olaylarının delâlet ettikleri mânâları daha ilk zamanlarda sezmede güçlük çekmeyecekler ve kendilerini, gelecek “büyük gün”e rahatça, kalp huzuruyla ve hatta sevinçle hazırlayabilmenin imkânlarını elde etmiş olacaklardır.

İlahi Nizam ve Kâinat-Dr.Bedri Ruhselman (Sf.57, 58, 84, 87, 93,94, 111, 112, 119, 120, 187, 202, 203, 208, 226, 243, 262, 280, 293, 294, 311, 314, 316, 319)

Ruh ve Madde Yayınları –İstanbul

DOĞUM

İlahi Nizam ve Kâinat



Doğum ya da bir insan varlığının bedenlenmesi (bebeğin anne rahminden çıkması değil, bedeninin terk edilmesinin zıddı olan, insan varlığının bedene bağlanması); çok süptil bir madde hâlindeki, “çok ince enerjiler veya tesirler” topluluğu olan bir “insan varlığı”nın, hizmetinde bulunduğu ruhun tekâmül ihtiyacını gidermesi için, aşılınmış yumurta evresinden itibaren, bir insan bedenini kurması ve kendisine mahsus idraki temerküz noktasından o bedene tesirlerinin bir kısmını göndermesi ve bağlaması yoluyla, onu hâkimiyeti altına almasıdır.

Bedenlenmeden önce ferdî plânın hazırlanması

Hiçbir insan varlığı, ferdi planı olmaksızın, yani dünyada geçireceği hayatıyla, deneyim ve sınavlarıyla ilgili bir mukadderat plânı hazırlanmaksızın bedenlenmez. Her insan varlığının doğacağı beden için, tekamülicaplarına göre ayarlanmış, hazırlanmış bir plân mevcuttur. Her insan varlığı, ferdî plânını spatyom hayatındaki karmaşadan kurtulduktan sonra, uyanmış idrâkiyle, kendisine idraki oranında tanınan seçme özgürlüğü sınırları içinde, ilgili vazifelilerle birlikte hazırlar. Varlık, bu plâna dünyada sadık kalacağına söz verir ve bu sözle dünyada bedenlenir. Bedenlenince tekrar yüzeysel zaman hâkimiyeti altına gireceğinden, kendisinden küresel zaman idrakine ait zenginlikler silinir ve hepsi şuuraltına atılır. (Yani o zenginlikler, varlığın tamamından silinip, beyne bağlı kalmayacak 1/8’lik kısmının şuuraltı denilen bölümüne aktarılır, daha doğrusu o zenginlikler muhtevası, artık insanların “şuuraltı” adını verdiği şekilde fonksiyon görecektir).

Varlık, bedenlenip yüzeysel zamana tâbi idrakiyle yaşamaya başladığında, yani plânını dünyada tatbik ederken, kendisine, spatyom hayatından kalan izlenimleriyle beraber, vazifelilerin yardımları destek olacak ve bu plânın tatbikatında rehberlik yapacaklardır.

Embriyonun gelişime aşaması

Plânda belirlenmiş baba ve annenin bir araya getirilerek “birim düalite” oluşturması ihtiyacının yerine getirilmesinden sonra, üst vazifeli varlıkların yardımcı tesirleriyle, erkek ve kadın tohumları birleştirilerek, aşılınmış bir yumurta meydana getirilir. Varlık, bu aşılınmış yumurta ile irtibata geçer ve spatyom hayatı sırasında da kendisine bağlı kalan beyin hücreleri varlıklarının manyetik alanlarına yaptığı tesir müdahaleleriyle, onları embriyonun beynini, daha doğrusu beyin hücrelerini kurmaya sevk eder. Beyin hücreleri varlıklarının kendi bedenlerini, yani beyin hücrelerini kurmalarından sonra, varlık, kurulmuş olan bu beyin vasıtasıyla sinir sisteminin diğer kısımlarını kurar ve kurduğu bu sinir sistemi vasıtasıyla da bedeninin diğer bütün oluşumlarını meydana getirir.

Beden kurulurken annenin maddelerinden yararlanır, yani oluşma hâlindeki ceninin beden malzemesi, annenin bedenini oluşturan maddelerden alınır. Beden, beyin hücreleri tarafından idare edilmekle birlikte, bu idare, o beyin hücreleri varlıklarının “manyetik alanlar sentezi” üzerinde tesirlerde bulunan varlığın hâkimiyeti altındadır. Embriyonun ilk devrelerinde beyin hücreleri topluluğuna ancak lüzumu kadar tesir gönderilir. Embriyonun gelişimi, ceninin olgunlaşması süresince, ihtiyaca göre, varlığın, beyin hücrelerinin manyetik alanına göndereceği ve bağlayacağı tesirlerin miktarı da artar; bebeğin rahimden çıkışı sırasında, varlığın tesirlerinin önemli kısmı (7/8’i) bu alana bağlanmış bulunur.

Görüldüğü gibi, enerjiler veya tesirler topluluğu olan varlık, ne bedeninin içine girmiş, ne de organlarına dağılmıştır; sadece büyük bir kısmını beyin hücrelerinin manyetik alanına, daha doğrusu manyetik alanlar sentezine göndermiş ve bağlamıştır. İnsanı idare eden varlık bir bütündür: Varlık, bedenlenme sırasında kendisine mahsus idraki temerküz noktasını asla tümüyle terk etmez ve tümüyle bedene konsantre olmaz; yani bedene tesirlerinin ya da enerjilerinin ancak lüzumlu kadarını gönderip, bir kısmıyla bağlanır ve bütünlüğünü tüm beden hayatı boyunca, idrakî temerküz noktasında muhafaza eder. Dünya anlayışıyla ve rakamla ifade etmek gerekirse, bedenlendiğinde insan varlığının ancak 1/8’lik kısmı yarı serbest hâlde idrakî temerküz noktasında kalır; 7/8’lik büyük

kısmı (Şuur) ise bedene, yani beyne ya da daha açık bir deyişle, beyin hücrelerinin manyetik alanlar sentezine gönderilir ve bağlanır. Öz varlık. Kuşkusuz bütün bu işler daima yüksek, üst tesirlerin yardımlarıyla olur.



İlahi Nizam ve Kâinat-Dr.Bedri Ruhselman(57, 58, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 94,108, 155, 173, 189, 202, 204, 205, 311)

Ruh ve Madde Yayınları –İstanbul

Ölüm ve Tekrar Doğum

Problemlerimize daima ilahi yasayı uygulamayı hatırlayınız.

Bunu yaparsanız asla yanlış yapmazsınız. Genç, yaşlı herkese "başınızı dik tutun" diyoruz. Yönünüz, sizin için o güzel evde büyük bir karşılaşmanın yapılacağı ışık dünyasına doğru olsun; orada tekrar hizmet etmek, sevmek, güç bulmak ve tazelenmek için dinlenebilirsiniz. (Tebliğ)

ÖZGÜRLÜK VE ŞUUR

Özgürlük ve özgür olmak, bedenli varoluşumuzun başlangıcından beri bedenli formumuzla cevabını arayıp durduğumuz ve peşine düşüp izini sürdüğümüz bir kavramlardır.

Kimimiz özgürlüğü sorumluluk almakta buluruz, kimimiz sorumluluktan kaçmakta...

Kimimiz gücün kendisini özgür kılacağına inandığı için zamanını ve enerjisini güç sahibi olmaya harcarken, bir diğeri toplumdışında münzevi bir hayatın kendini özgürleştireceğine inanıp bu yolda gider. Kimimiz bağlanmaktan korkarız, özgürlüğümüz kısıtlanır diye, kimimiz ise özgür kalma olasılığını dahi kabul edemeyiz.

Kimimiz olasılıklara kendimizi kapatıp kısıtlarız kendimizi, kimimiz farklı bir olasılık olabileceğini dahi düşünemeyiz.

Kısaca bedenli hallerimiz için özgürlük arayışı aslında varılamayacak bir hedef, bir illuziyondan ibarettir çünkü başlı başına sadece beden formu bile özgür olmadığımızı gösterir.

Bize özgürlük gerçek anlamda ne zaman göz kırpar ve ne zaman gerçek sezgisini göndermeye başlar?

Bu bedenden ibaret olmadığımızı ufak ufak idrak edip aslında ışık olan özümüzü hatırlamaya başladığımızda...

Gerçek özgürlük sezgisi; işte bu yoğun enerji, ışık formunda olan özümüzle bağlantımızı kurabildiğimizde deneyimleyebileceğimiz bir hal olabilir ancak.

O zaman kendimizi bu bedenden, bu hayatımızdaki kimliklerimizden, işimizden, sosyal statümüzden bağımsız bir halde ÖZ olarak görürüz. Ve bu ayrışma haliyle özgürleşiriz.

Özümüz ile bağlantıya geçtiğimizde sınırsız olasılıklar alanına da eriştiğimizi biliriz. İşte bu sınırsız olasılık algısı ve ihtimali bizi özgür kılar. Korkulardan, endişelerden ve kaygılardan, maddesel boyutun tüm kısıtlamalarından özgür olmak. Ne hoş bir his!

İşte değişim ve dönüşümde aslında bedenden, madde boyutundaki sahip olduklarımızdan, kimliklerimizden ve benlerimizden ayrışabilme becerimizi geliştirmekle ilgili. O zaman değişim ve dönüşüm anlamında yol aldıkça özümüze de yaklaşıyoruz ve özümüze yaklaşmak, ışığa ve özgürlüğe de yaklaşmak anlamına geliyor.

Varlığa bu hatırlatıcı olaylar asli ilkeden geliyor. Gerekli çaba ve cehit ortaya koyulduğunda bu gayretin karşılığında hatırlamaya sebep olacak karşılaşmalar, eş zamanlılıklar ve benzeri yardımlar akıyor. Varlığımızla iletişimimiz güçlendiğinde sezgilerimiz güçleniyor, sezgilerimizin doğru olduğuna dair güven duymamızı sağlayacak geri bildirimler alıyoruz.

Evren öz varlığımızla ve sezgilerimizle bağlantılı olduğumuz bu yeni halimizi desteklediğini gösteriyor bize çok çeşitli vesilelerle.

Sanırım bizim tekamül yolculuğumuzun özeti, ışık ve sevgi halimizi hatırlamak ve tekrar ışık ve sevgi formumuza dönebilmek. Işık formumuzla parlayabilmek, değişim ve dönüşümü sağlayabilmek...

Yazan: Banu Hüdadedi

Ruh ve Madde Dergisi –Sayı: 668- Eylül-2015'de yayınlanmıştır.

EPİFİZ BEZİ VE GÜNEŞE BAKMAK

İnsanlar için mevcut olan en güçlü ve en yüksek eterik enerji kaynağı olarak düşünülen epifiz bezi psişik güçleri (örneğin durugörü) başlatmakta her zaman önemli oldu. “Üçüncü gözü” aktive etmek ve yüksek boyutları algılamak için epifiz ve hipofiz birlikte titreşmelidir, buna meditasyon, tonlama ve/veya güneşe bakmak ile ulaşılır.

Güneşe bakmak üçüncü gözün açılmasına ve psişik yeteneklerin güçlenmesine yardımcı olmak için kullanılan kadim bir uygulamadır. Güneşe bakmak güneşin doğuşu veya batışı sırasında güneşe bakma işlemidir. Bu zaman sırasında, güneşten yayılan ışık çok kuvvetli değildir, güneşe bakmayı mümkün kılar. Güneşe bakmayı uygulayan bir çok insan bunun gözlere ve epifiz bezine faydalı olduğuna inanıyor.

Epifiz bezi için gözün gördüğünden daha fazlası vardır. Güneş ışığının epifiz bezine etkisi daha fazla araştırılması gereken bir şeydir. Epifiz zaten en çok araştırılan bezlerden biridir. Parlak ışığın epifizde serotonin ve melatonin üretimini canlandırdığını biliyoruz, ama serotonin ve melatonin sadece ruh hali, uyku, üreme ve beden sıcaklığı etkilerinden daha derin olan epifiz tarafından üretilen başka nöro kimyasallar var.

Pennsylvania Üniversitesindeki bilim adamları 2002’de güneş yogisi Hira Ratan Manek’i 130 gün boyunca gözlemlədiler. Onun epifizinin büyüme ve yeniden aktivasyon sergilediğini gördüler.

“Üçüncü gözü” aktive etmek ve yüksek boyutları algılamak için epifiz ve hipofiz birlikte titreşmelidir, buna meditasyon, tonlama ve/veya güneşe bakmak ile ulaşılır. Hipofiz vasıtasıyla işlev yapan kişilik ile epifiz vasıtasıyla işlev yapan ruh arasında doğru bir ilişki oluşturulduğu zaman, manyetik bir alan yaratılır. Epifiz kendi manyetik alanını üretebilir, çünkü manyetik (mıknatıslı demir cevheri) içerir. Bu alan dünyanın manyetik alanı ile etkileşebilir. Şafakta dünyanın manyetik alanını yükleyen solar rüzgar epifiz bezini canlandırır. Sabah saat 4 ile 6 arasındaki periyodun meditasyon yapmak için ve güneşe bakmak için en iyi zaman olmasının nedeni budur. Bu zamanlarda, epifiz İnsan Büyüme Hormonu salgılaması için hipofizi canlandırır.

Güneşe bakanların tırnaklarının ve saçlarının çabuk uzamasının, saç renklerinin düzelmesinin ve genel yenilenmelerinin nedeni budur.

Ayrıca, şafakta negatif elektrik yükü ile yüklenmiş epifiz ve pozitif elektrik yükü ile yüklenmiş hipofiz, meditasyon yaparken “kafadaki ışığı” yaratmak için kendi özlerini birleştirir.

Çeviri: Saffet Güler

KAPTAN BEYİN



Düşünceler beyinde nöropeptit üretimini tetikler. Neşeli insan ile kederli insanın nöropeptitleri birbirinden farklıdır.

İyi şeyler düşünürsen iyi nöropeptitler üretirsin. Bunlar kan yoluyla tüm vücuda yayılıp bağışıklık hücrelerini çalıştırır. Bir tür enerji parçacığı gibi.

Hastalarım neşeli insanlarla buluşmalarını, neşeli kitaplar okuyup komedi filmleri izlemelerini öneriyorum. Norman Kazan'ın bir kitabı vardır; orada 'kanseri hergün dört kere Şarlo filmi izleyerek yendim' der.

Durduk yere kahkaha atarak bilinçaltı kandırılabilir
Hasta eğer mutsuzsa yine de neşeli filmler işe yarar mı?

Aslına bakarsanız sebepsiz de gülünebilir. Günde yirmi kere 'Hahahahah' diye gülebilir hasta durduk yere. Ama bunu şimdi kime anlatacağın, bizim millet inanmaz böyle şeylere, şüphecidir. Halbuki beyin onu gerçek sanıyor. Şuur altı kanar. Ne dersene ona inanır.

Kahkaha atıp iyiyim de, iyiymişim de, kötüyüm de, kötüyümüşüm de. İnsan vücudu bir gemi gibidir. Emirleri kaptan verir, makine dairesi emirleri yerine getirir. Bizde de kaptan beyindir. Bilinçaltı da makine dairesi. Telkin çok önemli. Oturup günde on kere bugün çok iyiyim şükür de, karaciğerin, dalağın, akciğerin ona göre çalışır. İşte kaptan iyiyiz derse beyin iyi endorfin salgılar.

Yazan: Onkolog Prof. Bülent Berkarda

SEMBOLLER

Aylık e-bültenimizde uzunca bir süredir ezoterik, felsefi anlamları bulunan birçok Sembolden bahsettik. Semboller sonsuz bir deniz gibi fazla ve farkındalık içeren unsurlar. Peki bu sembollerle karşılaştığımızda ezoterik veya bütünsel anlamının dışında kendimiz için nasıl anlam taşımaktalar. Bu sayımızda istedik ki, semboller hakkında genel bilgi içeren bir yazı ile karşınızda olalım. Araştırmamızın sonucunu sizlerle paylaşıyor olmanın heyecanı ile dopdoluyuz. Sevgiyle farkındalıklara vesile olmasını diliyoruz.

Sembolik dil veya sembolik anlatım, hemen bütün dinlerde ve edebiyatlarda var olan ve başvurulan bir anlatım yöntemidir. Bu tür bir yöntem her ne kadar yer yer yanlış/eksik anlamalara yol açsa da yine de duygu ve düşüncelerin doğrudan değil de örtük bir biçimde, daha doğrusu birtakım sembolik değerler üzerinden dile getirilmesi, anlatılanların daha ilgi çekici olmasına ve okuyucunun yaratıcı düşünmesine vesile olmaktadır.

Sembol Kelime Kökeni :

Sembol, duyularla ifade edilemeyen bir şeyi belirten somut nesne, işaret, timsal, simge herkes tarafından kabul edilmiş; sembol kelimesi, Eski Mısır dilindeki symbolon sözcüğü, Grekçe sumbolos'tan, Latince'ye sumbolus şeklinde, oradan da Avrupa dillerine bugünkü şekil ve telaffuzuyla geçmiştir. Grekçe'de fiil kökü symballien; birlikte tartışmak, birlikte birleştirmek, bir araya toparlayıp bağlamak anlamına gelir. İşaret, iz, ima gibi anlamları vardır. Sembol ile ilgili bilgi veren kaynaklar, onun işaret ile bir ilişkisi olduğunu belirtirler. Araştırmacı Fransız Akademisyen Gilbert Durand, sembolü her şeyden önce işaret kategorisine ait olarak tanımlar.

Sembol, herkes tarafından kabul edilmiş kabul edilen bir mananın maddede sabitleşmiş şeklidir. Bu demek oluyor ki, semboller kendileri dışında bir şeye işaret ederler. İşaretler de kendileri dışında bir şeyi gösterirler.

Sembol Kelime Anlamı:

Sembol, görülmeyen bir realiteyi yansıtan bir simge ya da maddi bir nesnedir. Bu bakımdan, gözlem olunamayan ve esrarlı bir olgu hakkında bize çok net olmayan bir duygu, his ve izlenim vermektedir.

Sembolizm; Evrensel bilgi ve hakikatlerin basit ve sade ögelere indirgenerek ifade edilmesi olarak tanımlanabilir.

Sembollerin belli başlı özellikleri vardır: Sembolün ilk ve temel vasfı, kendisi dışında ve kendisini aşan bir hakikati temsil etme, daha da önemlisi onun yerine geçme kabiliyetidir. Sembolün bir diğer özelliği ise algılanabilir olmasıdır. Bu, doğası gereği görünmez, ideal veya aşkın bir şeyin sembolde somutlaşması ve nesnellik kazanması anlamına gelir. Sembol, şiirsel temsillerde olduğu gibi, hayali olarak idrak edilebilen bir şey olabileceği gibi, soyut kavramlar bile, algılanabilir bir unsur içerdiği takdirde sembol olabilirler.

Sembol, anlatmak istediği şeyi en kesin, en belirli, en sade, en doğal şekilde ifade eden işarettir. Sembolizm evrensel bir dildir ve insanlar için en ortak dildir; çünkü semboller farklı dil ve yazı sitemlerine sahip tüm insanlara aynı dilden hitap ederler.

Sembol bize sahip olmadığımız bir bilgiyi kazandırması veya önceden sahip bir bilgiyi kazandırması veya önceden sahip olduğumuz bir bilgiyi hatırlatması ve o bilgi doğrultusunda davranmaya sevk etmesidir.

Sembol her şeyden önce ve bizzat bir figürdür ve bundan dolayı da çok şey arasında fikir kaynağıdır. Sembolizm şeylerin özünde yatar. Sembol hiçbir şekilde algılanamayan ve mevcut olmayan bir şeyin yerine geçmektedir. Bu da sembol olmadığı takdirde, sembolize edilen hakikatin hep kapalı kalacağı anlamına gelmektedir.

Evrensen hakikatlerin, evrendeki ilke ve yasaların keşfinde birer araç olan ve kişiye doğa üstü denilen alemi anlama, kavrama olanağı sunan bu semboller keyfi olarak oluşturulmamıştır. Çoğunlukla doğaya, doğal örneklerle dayalıdır. Yeryüzünde insanın belirttiği çağdan bu yana gerek ruhsal tebliğat yoluyla, gerekse kozmik yollarla oluşan tradisyonlardaki sembollerin hiçbir keyfi seçilmemiştir.

Bir sembolün çözülebilmesinde en önemli hususlardan biri sembolün hiçbir niteliğinin gözden uzak tutulmamasıdır. Semboller nitelikleri bakımından yedi kategoride sınıflanır.

1. Biçimsel semboller: Daire, küre, insan biçimi v.s. sembolün anlamını anlamada, biçiminin özellikleri, doğadaki biçimler arasındaki yeri ve diğer biçimlerle ilişkileri dikkat edilmesi gereken noktalardır. Örneğin üç boyutlu cisimler arasında, yeryüzündeki tüm noktaların merkeze eşit uzaklıkta olduğu tek cisim küredir.

2. Renklerle ilgili semboller: Kimi zaman sembolün rengi de bir anlam taşır. Renklerin fiziksel ve psikik etkileri farklıdır. Doğada buldukları yerlerde ayrı ayrıdır. Sütün beyaz, göğün mavi, kanın kırmızı, bitkilerin genelde yeşil oluşu v.s.

3. Siyasal semboller: Kimi sembolde yalnızca sayısal sembolizm görülür. İnisyelere göre evren sayılar üzerine kurulmuş bir sistemdir.

4. Doğadaki canlı semboller: Nergis, aslan v.s. Bu tür sembollerin çözümünde sözkonusu canlıların fiziksel özelliklerinin yanı sıra davranış özelliklerinin bilinmesi önem taşır. Köpeğin sadık oluşu, kurdun hiyerarşiye saygılı oluşu, pelikanın şefkatli oluşu, guguk kuşunun başka kuşların yuvalarını yuva edinmesi v.s.

5. Doğadaki cansız nesnelere sembolleri: Dağlar, ırmaklar v.s.

6. Kişi ve kişiliklerle ilgili semboller: Sembolizme konu olan kimsenin sergilediği karakter.

7. Olaylarla ilgili semboller: Olayların konusu ve olayların içerdiği mesaj. Neo-Spiritüalist görüşe, sufilere ve kimi tradisyonlara göre insanın karşısına çıkan hiçbir olay tesadüfi değildir, karşılaştığı olayların bazılarında bir mesaj vardır. İşarettir.

Sembol olarak nitelenen unsurların kendileri dışında kimi zaman kendilerine çeşitli açılardan benzeyen unsurların yerine kullanıldığı veya onları işaret ettiğini söylemek yanlış olmasa gerek. Bu bağlamda sembol ile işaret arasında adı konulmamış bir ilgiden bahsetmek mümkündür

Kant felsefesinden hareket ederek çalışmalarını sürdüren Alman Filozof Ernst Cassirer diyor ki; "Bir işaret (signal), oluşun fizik âleminin bir parçasıdır; sembol ise mânânın beşeri anlamının bir parçasıdır. Bu bağlamda sembolle işaret arasındaki fark, bu ikisinin işaret ettiği alanlar ve boyutlar arasındaki farka dayanmaktadır. Sembol ve işareti "kendisinden başka bir şeyi gösteren her şey" olarak mutlak bir biçimde tanımladığımızda, kendisinden başkasını fiziksel dünya içinde kalarak gösteren şey işaret, fiziksel dünyadan yola çıkarak metafizik âleme varan şey sembol olmaktadır.

Sonuç itibariyle sembol ile işaret arasındaki ilişki birkaç maddede şöyle özetlenebilir:

a. Her ikisi de kendileri dışında bir şeye işaret ederler. Ancak işaretle işaret edilen arasında varoluşsal bir ilişki bulunmamasına rağmen, sembolle sembolize edilen hakikat arasında bir ilişki vardır.

b. İşaret akıl içi, sembol ise akıl dışılıktan çok akıl ötesidir. Semboller bu özelliklerini hakikat ile olan yaratıcı karşılaşmadan kazanırlar.

c. Sembolde somut bir şeyden hareket edilir ve soyut bir anlama ulaşılır. Ancak kimi zaman somuttan somuta doğru bir gidiş de görülür. Belki ney, neyistan ve diğer unsurları bu bağlamda değerlendirmek gerekir.

d. G. Jung'a göre sembolik bir tasvir ile alegorik bir tasvir arasındaki fark, alegorinin sadece genel bir kavram veya kendisinden farklı bir düşünceyi vermesinde yatmaktadır; oysa sembolik tasvir bizzat algılanır, enkarne olmuş düşüncedir.

Sembolizme göre, dilin sınırları tecrübenin son sınırları demek değildir. Öyleyse dille ifade edilmesi zor olan veya dilin erişemediği hakikatlerin, başka türlü anlaşılma ve kavranma şekilleri bulunabilir. Sanat ve edebiyatta olduğu gibi, din alanında da nesnel ve katı gerçekliğe dayanan veya onu çağrıştıran bir dil yerine, bireye hakkını veren sezgiye dayalı esnek bir dil, bu anlama ve kavrama imkânını bize verebilir.

Sembolik dil, temelinde sembollerin kullanılmasıyla meydana çıkan bir anlatım biçimidir, denilebilir. Özellikle edebî ve dinî metinlerde karşımıza çıkan sembolik dil, kendine özgü bir iletişim aracı olarak kaynaktan hedefe iletilmek istenen mesajların dilin kendi anlatım imkânları içinde ortaya çıkan bir kullanımdır.

Tüm Sami dinlerin dili semboliktir. Bu sembolik dille, bir anlamı, imajlar ve semboller aracılığıyla ifade eden, en yüksek ve en mükemmel dil kastedilir. Bu dil aynı zamanda söylemek istediğini aracasız düz ve yalın dillerden, çok daha derin ve edebi bir dildir. Doğrudan iletişime dayanan, sembollerden ve imajlardan yoksun basit bir dil, öğretime daha elverişli olmakla birlikte, daha dayanıksızdır. Mısır'lı Filozof Abdurrahman Bedvi'nin söylediği gibi, bütün düşünce ve öğretisinin yalın, tek boyutlu, düz bir dille anlatan bir Din veya Felsefe, değişik soy ve sınıftan insanlara ve hem halka, hem de aydınlara seslenir. Üstelik bir dinin çağrısına yalnız bir nesil muhatap olmaz. Sonrasında gelecek olan tüm kuşaklar muhatap olurlar. Bu gelecek kuşakların elbette düşünce tarzı, seviyesi ve bakış açısı kaçınılmaz bir biçimde farklı olacaktır. Dolayısıyla bir dinin çağrısı öyle zengin ve çok yönlü bir dille yapılmalıdır ki; değişik kuşak ve sınıftan insanlar, bu dilin bir yönüyle çağrıya muhatap kılınılsın. Tek yönlü bir dil ise; ancak bir kuşak insana seslenebilecek, diğer kuşaktakiler içinse hiç bir değer ifade etmeyecektir. Böylece belki bir kuşağa ulaşılabilir ama gelecek kuşaklar bundan yararlanamayacaktır. İşte bu yüzden bütün ölümsüz edebiyat eserleri, sembolik bir dille yazılmıştır.

Sembolü ve bununla ilgili bir terim olan sembolik dili, hemen bütün dinlerde, edebiyatlarda, dolayısıyla sanatlarda sık bir biçimde başvurulan yöntem olarak kabul edebiliriz. Sanatçıların duygu ve düşüncelerini daha yoğun ve daha estetik bir mahiyette ortaya koymalarına imkân tanır.

Semboller geleneksel semboller (dil göstergeleri gibi genelde nedensiz olarak ortaya çıkan semboller), rastlantısal semboller (bazı varlıkların rastlantısal olarak başlarından geçen bir kısım tecrübelerden dolayı kendi dışındaki bir şeye işaret etmesiyle oluşan semboller) ve evrensel semboller (bu semboller ile yansıttıkları gerçeklikler arasında analogik bağ bulunmaktadır. Analogik bağdan dolayı, evrensel semboller her zaman herkes tarafından kavranabilme özelliğine sahiptirler.

Işın Gültutan tarafından derlenmiştir. (Ağustos-2019)

Kaynaklar: -Semboller Ansiklopedi-Alparslan Salt

-İnternet

EMEĞİ GEÇENLER

Isaac Newton

(4 Ocak 1643– 31 Mart 1727)

Matematikçi, Astronom, Mucit, Filozof



Dünya tarihinin en önemli bilim insanlarından birisi kabul edilen İngiliz kökenli Isaac Newton, fizik, matematik, astronom, felsefe ve ilahiyat gibi birçok alanla ilgilenmiştir. Birçok otorite tarafından Einstein'ın arkasında en iyi 2. Fizikçi kabul edilmiştir.

Yaşadığı dönem içerisinde yaptığı çalışmalarla dönemine damga vurmakla kalmamış kendisinden sonra gelen birçok bilim insanını da etkilemiştir. Öyle ki, Newton'ın bilime kattığı birçok olgu bugün hala varlığını korumaktadır.

1687'de yayınlanan kitabı *Philosophiæ Naturalis Principia Mathematica*, klasik mekaniğin temelini atmıştır ve tarihin en önemli bilimsel kitaplarından biri olmuştur. Bu çalışmasında Newton evrensel kütle çekimini ve hareketin üç kanununu ortaya koymuş ve sonraki üç yüzyıl boyunca bu bakış açısı bilim dünyasına egemen olmuştur. Newton dünyadaki nesnelerin hareketleri ile gökyüzündeki nesnelerin aynı doğal yasalar ile yönetildiklerini kendi kütle çekim kanunu ile Kepler'in gezegen hareketleri kanunu arasındaki tutarlılıklar ile göstermiştir. Newton ilk yansıtımlı teleskobu geliştirmiş, beyaz ışığın bir prizmaya tutulduğunda farklı renklerden bir tayf yapması gözlemi sonucu bir renk kuramı oluşturmuştur.

Newton bilim insanları tarafından tarihin en etkili insanlarından biri kabul edilmektedir. 1999'un sonlarında 100 ileri gelen fizikçiyle gerçekleştirilen milenyum oylamasında Newton, tüm zamanların en iyi fizikçileri arasında Albert Einstein'dan sonra 2. sırayı almıştır.

BİLİMSEL YÖNTEMİ

Newton, Galileo'nun denejciliğini örnek almış ve deneyi doğayı araştırmanın ve bilimin tek yöntemi olarak görmüştür. *Principia* kitabının giriş kısmında bilimin olması gereken amacını şu şekilde belirtmiştir: "Olgulardan doğanın kuvvetlerini keşfetmek, sonra da bu kuvvetler yardımıyla diğer olayları açıklamak." Önce olgular gözlemlenmeli, bu gözlemler sonucu doğanın yasaları keşfedilmeli ve oluşturulan kuram olayları açıklayabilmelidir.

Newton'a göre doğa matematiksel niteliklere sahip bölünemez küçük parçacıklardan yapılmıştır ve doğada her olay bu parçacıkların birleşmesi ve dağılması ile oluşmuştur. Ona göre bilimin amacı deneyler ile birlikte bu olayları matematiksel kuramlar ile genelleştirmektir.

BİLİMSEL ÇALIŞMALARI

Matematik

Newton'un matematikte neredeyse her dalda katkıları olmuştur. Özellikle analitik geometride eğrilerin teğetleri (diferansiyel) ve eğrilerin oluşturduğu alanları (integral) hesaplamada yöntemler geliştirmiştir. Bu iki işlemin birbirlerine ters olduğunu bulmuş, eğimler ile ilgili çözümler geliştirmiş ve bunlara akış (fluxion) metotları ismini vermiştir çünkü niceliklerin bir boyuttan diğerine aktığını hayal etmiştir.

Matematikte $(a+b)^n$ ifadesinin üstel seriye açılımını veren genel iki terimli teoremini buldu.

Leibniz ile kalkülüs tartışması

Newton, "akış" yöntemlerini 1666 yılında geliştirmişti ve sadece birkaç matematikçiye özel olarak göstermişti. 1675'te Paris'te Gottfried Wilhelm Leibniz da tamamen bağımsız olarak kendi diferansiyel yöntemini geliştirdi. Leibniz 1684'te kendi yöntemini yayınlınca, bilim dünyasında bu yöntemi önce kimin bulduğuna dair sert bir tartışma başladı ve 1716'da Leibniz hayatını kaybettikten sonra bile tartışma devam etti. Günümüzde tarihçiler Newton ve Leibniz'in birbirlerinden tamamen habersiz bu yöntemleri geliştirdiklerini düşünüyorlar.

Mekanik

Newton'un bilime en büyük katkısı mekanik alanındadır. Merkezkaç kuvveti yasası ile Kepler yasalarını birlikte ele alarak kütle çekim yasasını ortaya koydu. Newton hareket yasaları olarak bilinen eylemsizlik ilkesi, kuvvetin kütle ile ivmenin çarpımına eşit olduğunu ifade eden yasa ve etki ile tepkinin eşitliği fiziğin en önemli yasalarındandır.

Kütle çekimi

Newton denilince akla ilk kütle çekimi gelir çünkü fizik tarihinde bu fikir bir devrim yaratmıştır. Newton'dan önce Joannes Kepler, gezegenlerin eliptik hareketlerini salt matematiksel olarak açıklamıştı ama gezegenlerin neden yörüngede kaldıklarına dair bir açıklama getirmemişti.

Newton kütle çekimini ilk kez 1665 yılında düşündü ama Principia kitabını 1687 tarihine kadar yayınlamadı.

Newton öncelikle Kepler yasalarının doğru olması durumunda Güneş ve gezegenler arasında bir çekim kuvveti olması gerektiğini düşündü. Bu tür bir kuvvet olması durumunda gezegenlerin Kepler'in tarif ettiği şekilde hareket edeceğini düşündü ve kütle çekiminin matematiksel ifadesini verdi.

Newton mekaniği

Newton mekaniği yakın çevremizdeki hareketleri açıklayan bir bakış açıdır, atom altı parçacıkları için kuantum mekaniği, galaktik hareketler için ise görelilik kuramları uygulanır. Newton mekaniği büyük yıldız ve gezegenlerin yörüngelerini hesaplarken bazı küçük sapmalara neden olmaktadır fakat dünyadaki küçük cisimler ve mühendislik hesaplamalarında bunlar tamamen göz ardı edilebilecek kadar küçüktür.

Optik

Newton bir ışık kaynağından çıkan ışığın bir cisme çarpıp aydınlatması olayına farklı bakmış, ışığın hareket ettiğini ve sonlu bir hızı olduğunu düşünmüştür. Mercek ve prizmalar kullanarak bu ışık tayfını tekrar beyaz ışığa çevirmeyi de başarmıştır.

Newton karanlık bir odada küçük bir delikten gelen güneş ışığını bir prizmadan geçirerek bir renk tayfı oluşturmuş ve gökkuşaklarının nasıl oluştuğunu açıklamıştır.

NEWTON HAREKET YASALARI

Newton hareket yasaları olarak bilinen üç yasa şu şekildedir:

Hareketli bir cisim dışarıdan bir kuvvete maruz kalmazsa doğrusal hareketini sürdürür.

Kütlesi "m" olan bir cisme uygulanan "F" kuvveti ile "a" ivmesi arasında $F=ma$ bağıntısı vardır.

Her etkiye karşı ona eşit bir tepki vardır.

Newton'ın hareket yasaları, evrenin bir düzen içinde ve deterministik olduğu sonucuna varmış ve sonrasında felsefeyi oldukça etkilemiştir.

Kaynak: İnternet siteleri

HABERLER



**Bir önceki ay çalışmalarımızda Temmuz ayında;
Sevgili Üyemiz Ebru Denizeri
Ve Müzik Terapi Uzmanı Sevgili Özgür Gürbüz
Konuğumuz olarak bizlerleydi.**

**Sevgili Ebru Denizeri, uzun bir aradan sonra
aramıza tekrar katılarak hem farklı ve dolu konferans
gerçekleřtirdi hem de herbirimiz kendisiyle özlem giderdik.**



**Sevgili Özgür Gürbüz ise; merkezimizde ilk kez
konuğumuz olarak sunum gerçekleřtirdi.**

**Arkadaşlarımız;
İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği binamızda
gerçekleřtirdikleri sunumlarla
izliycilerimizden büyük beğeni aldılar.**

**Salı Konferansımızda farkındalık yaratan
bilgileri paylaştıkları için
misafirlerimize teřekkürlerimizi sunuyoruz.**



E-Bülten Ağustos ayı sayımız vesilesi ile;

Kurban Bayramınızı şimdiden kutlamak istiyoruz.
Esenlikler ve Mutlu Bayramlar dileriz.

ETKİNLİKLER

İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği
Yer: 1456 Sk No:92 Yaşar Apt.Kat:4 Dai:7 Alsancak/İzmir

Etkinliklerimizden haberdar olmak istiyorsanız:

www.irad.org

www.facebook.com/irad1990/

www.instagram.com/iraddernek/

adreslerini takip ediniz.



Ağustos Ayı Salı Konferansları

06 Ağustos 2019 Salı - 19.00-20.30
**PARÇADAN BÜTÜNLÜĞE,
KARMAŞADAN DİNGİNLİĞE GEÇİŞ**
Tülin Etyemez Schimberg

20 Ağustos 2019 Salı - 19.00-20.30
KADER KONUSUNA BİR BAKIŞ
Engin Emir

Salı Konferanslarımız Halka Açık ve Ücretsizdir.

1456 Sok. No:92 Yaşar Apt. Kat:4 D:7 Alsancak-İzmir
<http://www.irad.org>
www.facebook.com/irad1990/
www.instagram.com/iraddernek/

Tarih:06 Ağustos 2019-19.00-20.30

Konu: Parçadan Bütünlüğe,
Karmaşadan Dinginliğe Geçiş

Konuşmacı: Tülin Etyemez Schimberg

Tarih:20 Ağustos 2019-19.00-20.30

Konu: Kader Konusuna Bir Bakış

Konuşmacı: Engin Emir

Salı Konferanslarımız halka açık ve katılım
ücretsizdir.



Tarih:22 Ağustos 2019-19.00-21.30

29 Ağustos 2019-19.00-21.30

05 Eylül 2019-19.00-21.30

12 Eylül 2019-19.00-21.30

Konu: Kuantum Fiziği ve Bilincin Macerası

Konuşmacı: Bülent Kantar

Perşembe İleri Seviye Çalışma için katılım sınırlıdır.
Kayıt yaptırılması gereklidir.

Salı ve Perşembe etkinlikler Saat 19:00'da başlamaktadır. Geç kalınmaması rica olunur.

Bir sonraki sayıda buluşmak üzere... Esenlikler dileriz.